

Ráno sa prebudím, svajpnem virtuálne hodiny a zistím, že meškám. Ako vždy! Zrýchlene si na seba hodím nejaké tričko a nohavice. Sú ešte mierne vlhké, ale čo mám robiť, keď nám minulý mesiac zakázali používať sušičky. Na raňajky klasika – ovsená kaša a bežím do školy. Nechápem, že v roku 2224 ešte stále nikto nevymyslel teleport. Prvá hodina v pondelok je vždy programovanie robotov. To ma strašne nebaví. Vytvárať nové kódy pre nové učebnice, to je zasa iná káva. Asi bude zo mňa učiteľka. Po prestávke určenej na relaxáciu máme dejepis. Dejepis. Čudné slovo. Ževraj sa tento predmet volá rovnako už viac ako sto rokov. No a presne o tomto období sa dnes učíme. Vraj tam deti nemuseli chodiť do školy celé dva roky kvôli nejakej pandémie. To by bolo niečo! Aj keď, určite by mi chýbala EM112. Je to predsa moja najlepšia kamoška. Posledná hodina. Slovenčina. S EM112 máme rovnaký problém. Obojaké i/y ! Povedzte mi, ktorý mudrlant toto vymyslel! Ja sa to snád' nikdy nenaučím. Nestačilo by jedno mäkké a jedno tvrdé ? Naučila by som sa pár vybraných slov a bolo by hotovo. Konečne hudba, ktorá signalizuje koniec školy. Tá mi tiež poriadne lezie na nervy. Bodlo by niečo jednoduchšie. Ja si viem predstaviť, že na začiatku a konci hodiny zazvoní napríklad zvonček. Ten by sa trafil do vkusu všetkých alebo nikoho., ale to by už nebol jeho problém. Kto by sa hneval na zvonček. Bežím domov. Večer ma čaká rande s otcom. Berie ma na večeru, kde majú prototyp robota – obluhy. Ževraj nový začiatok, naša budúcnosť. Objednala som si svoju obľúbenú polievku. Tú máme s otcom spoločnú. Vidím ako sa robot približuje. Otec nadšene tleska rukami a zrazu „Buuuuuum!“ To robotisko nešikovné na mňa vylial obe polievky. Obarená, obliata, nahnevaná a ešte k tomu hladná. Tak toto by sa človeku nikdy nestalo! Moje nervy a to nás tí roboti majú čoskoro nahradiť. Sme na to pripravení?